

3

영원한 조연은 없다

สักวัน
ฉันจะเป็นนางเอก

สักวันฉันจะเป็นนางเอก

เล่ม 3

영원한 조연은 없다

I will become a Heroine someday

김로아 คิมโรอา เขียน

8hours แปล

I Will Become a Heroine Someday, Vols.3

Copyright ©KimRoah / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2018 by D&C MEDIA Co.,Ltd

สักวันฉันจะเป็นนางเอก เล่ม 3 ผลิตโดย *Peony Publishing*

สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง

จำกัด (มหาชน) 378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน

กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 4926,

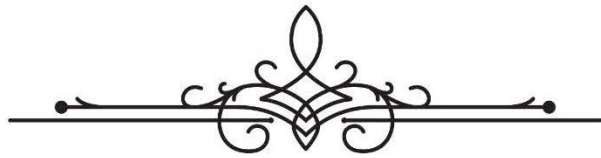
4837 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111

E-mail: info@amarin.co.th

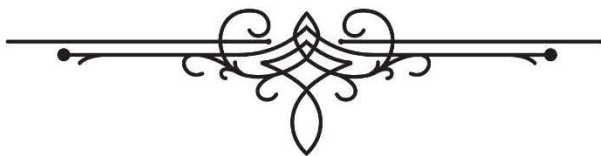
สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม)
พ.ศ. 2558 ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลง
เป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและ
วิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3983-3

Copyright

“เมื่อครูเจ้าถามไม่ใช่หรือ
ว่าทำไมถึงได้ทำเรื่องบ้าระห่ำแบบนี้ล่ะ”
...นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มแสงงดงามที่ถูกปกคลุม
ด้วยขนตายาวคู่นั้นก็หยีลงเป็นเส้นโค้งอย่างอ่อนโยน
ชายหนุ่มพุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ
“เอเลน่า ข้าคิดถึงเจ้า”

บทที่ 15

“ฟี่เมอร์!”

“ลอร์ดเมอร์นาร์ด!”

หลังจากการแนะนำตัวอย่างหนึ่งสงบของเมอร์นาร์ด เสียงร้องด้วยความตกใจของเอเลน่าและทิโต้ก็ทำให้กำแพงห้องอาหารสั่นสะเทือน ทั้งสองคนอ้าปากค้าง ตาถลนราวกับจะหลุดกระเด็นออกมา ทางด้านเมอร์นาร์ดที่ใบหน้าขึ้นสีแดงเรื่อ้นพยายามรักษาอาการบนใบหน้าของตนเอง พลังเก่าแก่ด้วยความเขินอายเล็กน้อย

“นี่ฟี่เมอร์กลายเป็นอาจารย์สอนฟันดาบของข้าได้ยังไงกัน”

ทิโต้เอ่ยถามขึ้นมาทันที ไม่คิดจะรอจนกว่าเมอร์นาร์ดจะนั่งลงบนเก้าอี้เสร็จ

“เมื่อวานหลังจากฝึกซ้อมเสร็จและกำลังจะออกจากวัง ท่านหัวหน้าเลขาธิการมาหาที่หน่วยอัศวินแล้วขอร้องเอาไว้นะพะย่ะค่ะ”

เพียงแค่คำว่า ‘อาจารย์สอนพันดาบของท่านดยุกกรีโบ’ ออกมาจากปากของฮิวโก้ แน่แน่นอนว่าเมอร์นาร์ดก็ตะโกนออกไปว่า “ทำขอรับ!” ในทันทีที่ไม่มีลังเล และไม่มีทางที่เขาจะปฏิเสธ

ช่วงเป็นโอกาสที่แสนวิเศษมาก ช่วงเวลานั้นเขาเกือบจะเผลอพุ่งเข้าไปกอดฮิวโก้แล้ว โลงอกที่ยังไม่ได้ลงมือทำไปจริง ๆ แต่เมอร์นาร์ดก็ไม่ลืมโค้งคำนับให้ฮิวโก้หลาวยรอบในขณะที่พูดขอบคุณไม่หยุด

“การสอนคนอื่น ก็สามารถเป็นประสบการณ์ที่ดีต่อตนเองได้เช่นกันพะยะค่ะ”

“ในเมื่อเป็นรองหัวหน้าหน่วยอัศวินส่วนพระองค์ ท่านก็สอนพวกอัศวินในหน่วยอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

“เรื่องพวกนั้นมันเทียบกับการสอนท่านดยุกไม่ได้เลยพะยะค่ะ นี่ถือเป็นประสบการณ์พิเศษเลยที่เดียวพะยะค่ะ”

“แต่ทำไมรู้สึกเหมือนว่าไม่ได้ทำเพื่อข้าขอบกลนะ”

“อะแฮ่ม”

เมอ์นาร์ตไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ชายหนุ่มทำเพียงแค่ กระแอมกระไอด้วยใบหน้าแดงก่ำเท่านั้น ถึงแม้จะเขินอายมากแค่ไหน เขาก็ไม่สามารถโกหกได้ เพราะมันเป็นศักดิ์ศรีของอัศวิน หรือจะเรียกว่าหน้าตาก็ได้

“ว่าแต่ ทำไมจู้ ๆ เรียกว่า ‘ท่านดยุก’ กันล่ะ”

ทิโต้ถามด้วยความสับสน เมอ์นาร์ตคือหนึ่งในบรรดาผู้ชายที่ทิโต้ไม่ได้รู้สึกหวาดกลัว เช่นเดียวกันกับร็อนนี่เย่ เพราะสนิทสนมกัน และไม่เคยมานั่งแบ่งแยกเรื่องฐานันดร ปกติแล้ว ชายหนุ่มจะเรียกดยุกรีไบด้วยชื่อเล่นอย่าง ‘ทิโต้’

เมอ์นาร์ตคอยเสนอตัวเป็นตัวแทนของบาร์คลันท์หนึ่งเพื่อติดต่อยุ่บ่อย ๆ และถึงแม้จะเป็นคนที่สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่ องค์จักรพรรดิมาหลายต่อหลายศึก แต่ด้วยคุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัวของอัศวินหนุ่ม อย่างบรรยากาศอันแสนใสซื่อบริสุทธิ์ ที่ไม่เคยสร้างความขุ่นเคืองให้แก่ใครนี้ ทำให้ชายหนุ่มกลับดูสดใสมีชีวิตชีวา คล้ายกับเป็นเพียงแค่อัศวินหนุ่มที่เพิ่งเข้ามา

ประจำการในหน่วยอัศวิน ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ช่างเป็นคนที่พิเศษเหลือเกิน

“ตอนนี้มาในฐานะอาจารย์สอนฟันดาบของท่านดยุก ดังนั้นการพูดจาสุภาพให้เกียรติ จึงถือว่าเป็นเรื่องถูกต้องแล้ว พะยะคะ”

“แต่จะมาช่วยสอนข้า ก็น่าจะต้องพูดให้มันสบาย ๆ หน่อย ไม่ได้หรือไง”

ทิโต้เข้าใจได้ยาก แถมยังรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยอีกด้วย เมอร์นาร์ดคนที่เคยเรียกเขาด้วยชื่อเล่น และปฏิบัติกับเขาอย่างเป็นกันเอง จู่ ๆ กลับมาใช้คำพูดสุภาพอ่อนน้อม มันทำให้รู้สึกเหมือนมีระยะห่างเกิดขึ้นระหว่างกัน

“คิดเสียว่าเป็นความแตกต่างระหว่างอาจารย์กับผู้ถ่ายทอดก็ได้พะยะคะ กระทบมาในฐานะของอาจารย์สอนวิชาดาบ ไม่ใช่มาเพื่อเป็นผู้ถ่ายทอดของท่านดยุกพะยะคะ”

“ผู้ถ่ายทอด?”

“พะยะค่ะ กระหม่อมมาเพื่อเป็นอาจารย์สอนวิชาดาบและ ศิลปะป้องกันตัวพื้นฐานให้แก่ท่านดยุกเท่านั้นพะยะค่ะ เพราะ กระหม่อมไม่สามารถถ่ายทอดวิสัยทัศน์ของตระกูลและ วิชาดาบของหน่วยอัศวินส่วนพระองค์ที่กระหม่อมรู้ กระหม่อม จึงไม่สามารถเป็นผู้ถ่ายทอดให้แก่ท่านดยุกได้พะยะค่ะ”

“อืม อย่างนี้เอง.....”

ทิโต้พยักหน้า

ลักษณะเฉพาะของตระกูลชนชั้นสูงที่มีฐานะเป็นตระกูล อัศวิน จะมีอุดมการณ์และทักษะพิเศษที่ถูกถ่ายทอดต่อกันมา โดยเป็นความลับเฉพาะตระกูล ไม่ว่าจะเป็นการฟันดาบ การใช้ หอกหรือทวน สิ่งที่ถูกถ่ายทอดให้แก่ผู้สืบทอดรุ่นต่อไปของตระกูล ก็ไม่ต่างจากธรรมเนียมปฏิบัติที่ยึดมั่น หรือเรียกได้ว่าเป็นพลังที่ แข็งกล้าของตระกูล

อย่างตระกูลที่อยู่ในกลุ่มตระกูลนักรบ การเลือกผู้สืบทอด จะคัดเลือกกันตั้งแต่เมื่ออายุยังน้อยมาก เพราะการได้รับการ

ถ่ายทอดอุดมการณ์ประจำตระกูลนั้น ยิ่งเริ่มตั้งแต่ยังเด็กมากเท่าไร ก็ยิ่งดีมากขึ้น

ดังนั้นต่อให้เมอร์นาร์ดกับทิโต้ต่างก็รู้จักกันและสนิทกันมากแค่ไหน แต่เมื่อเมอร์นาร์ดต้องอยู่ในตำแหน่งทางการอย่างการสอนให้อีกฝ่าย จึงเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วที่เขาจะต้องรักษามารยาทเหล่านี้เอาไว้ ถึงทิโต้จะยังเด็ก แต่อีกฝ่ายก็มีฐานะเป็นถึงท่านดยุก และยิ่งไปกว่านั้น เด็กชายยังเป็นน้องชายของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เชื้อพระวงศ์สายตรงเพียงหนึ่งเดียวที่เขาย่อมต้องให้ความเคารพด้วย

ถ้าหากทิโต้เติบโตขึ้นมากกว่านี้ และต้องแยกตัวออกไปใช้ชีวิตในฐานะท่านดยุกอย่างเต็มตัวแล้ว เมอร์นาร์ดก็คงจะเดินตามเส้นทางสืบทอดตระกูลต่อในฐานะเคานต์ออกเนส หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งคู่อาจจะเปลี่ยนไปก็ได้

ในระหว่างที่พูดคุยสนทนากัน ตรงหน้าเมอร์นาร์ดก็มีของว่างวางเอาไว้ ชาสีใสหอมกรุ่นและเค้กรสหวานแบบเดียวกันกับที่ทิโต้กำลังรับประทานอยู่

ความจริงแล้วทางห้องครัวของวังแห่งรุ่งอรุณก็ลังเลกับเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน เนื่องจากมีแขกมาหาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว พวกเขาจึงไม่สามารถจัดเตรียมของว่างชนิดอื่นให้ได้

ปัญหาก็คือ ถึงแม้จะเตรียมการไม่ครบถ้วนไปเสียหน่อย แต่ถ้าให้เลือกของว่างรับประทานคู่กับการดื่มชา ระหว่างบิสกิตรสอ่อนกับเค้กที่มีรูปทรงเดียวกับที่ท่านดยุกกรีไบริรับประทาน เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วบิสกิตที่ตกแต่งอย่างดีคงจะเหมาะกับแขกมากกว่า ทว่าบิสกิตเหล่านี้ถูกทิ้งเอาไว้ นานเกินไปจนเริ่มขึ้นและนิ่ม พวกเขาจึงได้ตัดสินใจเปลี่ยนของว่างรับรองเป็นเค้กแทน เรื่องนี้ทำให้พวกเขารู้สึกละลายใจอยู่เล็กน้อย

เหล่าสมาชิกในห้องครัวต่างก็คิดว่า ในเมื่อเป็นรสชาติที่ปรับให้เข้ากับรสที่ท่านดยุกน้อยชอบ ดังนั้นแขกที่มาหาก็คงจะรับประทานได้เกินหนึ่งคำ แน่นอนว่าพวกเขาก็เป็นกังวลอยู่เหมือนกัน ถ้าหากลอร์ดออกเนสไม่พอใจขึ้นมาจะทำอย่างไรกันดี

ส่วนเมอริ์นาร์ตได้แต่มองแค่ที่ถูกวางเอาไว้อยู่ตรงหน้า
ราวกับว่ามันกำลังนั่งยั่วยวนให้ลืมหูลงอยู่บนจานใบใหญ่ เขา
อยากกินเค้กตรงหน้า แค่มองด้วยสายตาก็รู้แล้วว่ารสชาติต้อง
หวานจนแสบลิ้น ในใจอัศวินหนุ่มก็นึกกังวลเรื่องหนึ่งขึ้นมา

ถึงจะรู้ว่าต่อให้เขาจัดการกินเค้กจนหมดเกลี้ยงจาน ก็คง
ไม่มีใครที่ไหนมาชี้นิ้วใส่หรือพูดอะไรใส่ แต่ด้วยที่เขาก็ยังมีปม
ติดอยู่ในใจเรื่องที่เป็นอัศวินแท้ ๆ แต่กลับชอบของหวานซึ่งดูไม่
เข้าที่กับตัวเอง ทำให้ยังคงรับประทานของหวานต่อหน้าคนอื่น
ได้ลำบากอยู่ดี

“ลอร์ดเมอริ์นาร์ต”

เอเลน่ามองเมอริ์นาร์ตที่กำลังก้มกอดกุ่มใจ ก่อนจะพูดขึ้น

“ลองทานเค้กนี้ดูสิคะ ฝีมือของหัวหน้าพ่อครัวเจดกับ
คุณป้ามาจี้เองค่ะ อร่อยมาก ๆ เลยนะคะ ถือเป็นความภูมิใจ
ของวังแห่งรุ่งอรุณเลยละค่ะ”

“ยะ...อย่างนั้นหรอครับ”

ถ้าหากแนะนำกันขนาดนี้ ในฐานะของแขกแล้วถือว่าเป็นมารยาทที่จะต้องลองชิมรสสักคำ ส่วนเอเลน่านั้นแค่อยากช่วยสร้างสถานการณ์ที่เมอ์นาร์ตจะไม่ต้องรู้สึกอายที่จะกินของหวาน

“ถ้าลอร์ดเมอ์นาร์ตช่วยทานอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งสองท่านคงจะดีใจมากเลย ใช่มั้ยคะ ท่านทิโต้”

ทิโต้พยักหน้าให้กับคำถามของเอเลน่า

“แน่นอนสิ ขอแค่ก็นั่นให้ข้าเพิ่มอีกชิ้นด้วยนะ”

ทิโต้แลบลิ้นเลียริมฝีปากดังแจ๊ปๆ ก่อนจะไหว้วานสาวรับใช้ เอเลน่าลอบใช้จังหวะนั้นส่งสายตาให้เมอ์นาร์ต ซึ่งมีความหมายว่าให้เขาทานได้เลยไม่ต้องลังเล

เมื่อสังเกตได้ถึงความเอาใจใส่ของหญิงสาว เมอ์นาร์ตก็ยกยืมขึ้นอย่างเขินอาย แก้มขึ้นสีแดงเรื่อ

“ถ้าอย่างนั้น...จะทานด้วยความขอบคุณเลยครับ”

เอเลน่ามองดูเมอรินาร์ตตักเค้กเข้าปากด้วยความอบอุ่น
ริมฝีปากที่อ้ารับเค้กครีมสดสีขาวเข้าไปนั้นวาดเป็นเส้นโค้ง
น่าชม

‘อา รู้สึกเหมือนตาถูกชำระล้างเลยจริง ๆ’

ภาพของหนุ่มหล่อที่แย้มยิ้มอ่อนละมุนเหมือนเค้กนั้น
ทำเอาเธอถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ฮืม”

ทิโตนมองดูเมอรินาร์ตและเอเลน่าที่เป็นเช่นนั้นสลับไปมา
ด้วยนัยน์ตาคมกริบ ก่อนจะแสวงกระแอมกระไอ เอเลน่าที่
ตั้งสติขึ้นมาได้จึงเก็บไม้เก็บมือที่ยกขึ้นมาทำค้างเอาไว้โดยที่
เธอไม่รู้ตัวลง ส่วนเมอรินาร์ตก็จัดการเช็ดริมฝีปากตัวเองด้วย
ผ้าเช็ดปาก

ถึงแม้ว่าจะได้ชื่นชมอาหารตาดี ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้เห็น
บ่อยๆ แล้วก็ตาม แต่เอเลน่าก็เกิดความรู้สึกเสียตายนั่นมาอยู่ดี
ทว่าสายตาของทิโตนที่จ้องเขม็งมาที่ตัวเอง หญิงสาวจึงยักไหล่
แสวงทำเป็นเหมือนไม่ได้ทำอะไร พลังหัวเราะจะกลบเกลื่อน

“กระหม่อมขออธิบายเกี่ยวกับคลาสเรียนในอนาคตนะ
พะย่ะค่ะ”

หลังจากที่ล้างรสชาติของเค้กที่ยังหลงเหลืออยู่ในปากด้วย
ชาแล้ว เมอร์นาร์ตจึงเอ่ยปากพูดขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นหม่อมฉันขอตัวก่อนนะเพคะ”

เอเลน่าพูดขึ้นในขณะที่ขยับตัวลุกจากที่นั่ง การที่
เมอร์นาร์ตมาเป็นอาจารย์สอนพันดาบของทีโต้ เป็นเรื่องที่
น่าประหลาดใจและน่ายินดีมากก็จริง แต่เธอเองก็ไม่ได้มี
เหตุผลอะไรให้ต้องอยู่ในวงสนทนานี้ต่อ

“ถ้าหากไม่รบกวน คุณเอเลน่าช่วยอยู่ฟังด้วยกันได้มั๊ยครับ
พอดีมีเรื่องที่จะให้ว้าวานด้วยนะครับ”

“ให้ว้าวานเหรอคะ”

เอเลน่างุนงง แต่ก็ยอมนั่งลงอีกครั้งเมื่อได้ยินคำพูดของ
เมอร์นาร์ต เขามีเรื่องอะไรจะให้ว้าวานเธอกัน หญิงสาวจับต้น
ชนปลายไม่ถูกเลยว่าในคลาสเรียนพันดาบจะมีเรื่องอะไรที่

นักบวชอย่างเธอทำได้ ความสงสัยนี้ทำให้เธอเริ่มรู้สึกอยากรู้
ขึ้นมา

“เรื่องแรกคือ คลาสพันดาบจะเริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เลยนะ
พะยะค่ะ”

“ดี!”

“ส่วนเวลาเรียน เอาเป็นเริ่มตอนพระอาทิตย์ขึ้นก็แล้วกัน
พะยะค่ะ”

“ไม่เอา!”

ทิโต้ที่ยังคงตื่นเต้นยิ้มร่าอยู่จนถึงเมื่อครู สะดุ้งพรวดลุก
จากที่นั่งด้วยความตกใจ

“พระอาทิตย์ขึ้นเนี่ยนะ! เข้าขนาดนั้นจะตื่นไหวได้ยังไง!”

“ทำไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็ชินเองพะยะค่ะ”

“แล้วทำไมต้องสอนตั้งแต่เช้าด้วยล่ะ ตอนเย็นไม่ได้เหรอ
ตอนเย็นช้าว่าง!”

ทิโต้พยายามเกลี้ยกล่อมอย่างแข็งขัน แต่เมอรินาร์ตยังคง
ยืนยันอย่างหนักแน่น

“การฝึกฟันดาบ ทำในยามเช้าที่เปี่ยมไปด้วยพลังงานมากที่สุดของวันยอดเยี่ยมแล้วพะย่ะค่ะ อีกอย่างช่วงเช้ายังเป็นช่วงเวลาที่ย่างกายเต็มเปี่ยมไปด้วยมานานามากที่สุดพะย่ะค่ะ”

“เป็นตอนที่วิ่งที่สุดของวันต่างหาก!”

“ตอนแรกก็อาจจะเป็นอย่างนั้นพะย่ะค่ะ แต่การเอาชนะมันและขยับร่างกายอย่างขยันขันแข็งก็เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝนพะย่ะค่ะ”

“ไม่มีทาง!”

ถึงแม้ทีโด้กริโตร้องคัดค้านแบบนี้ไปแล้วก็ตาม แต่เสียงนั้นก็ไม่สามารถสั่นคลอนความตั้งใจของเมอร์นาร์ดได้แม้แต่น้อย การที่เขาต้องคอยสอนระเบียบเหล่าอัศวินที่เพิ่งเข้ามาประจำหน่วยใหม่ๆ หรือเปล่านะ ชายหนุ่มจึงดูคุ้นชินกับเรื่องแบบนี้ คิดแบบนี้แล้วเอลเอน่าจึงเริ่มมองเมอร์นาร์ดใหม่อีกครั้ง

เมอร์นาร์ดที่ใสซื่อแถมยังเขินอายง่ายมากจนบางทีก็หน้าแดงกำขื่นมาคนนั้น ก็มีด้านที่หนักแน่นแบบนี้เหมือนกัน ชายหนุ่มไม่มีท่าทีโมโหใส่ หรือแม้แต่จะขึ้นเสียง เขายังคงพูด

ด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรและอบอุ่นอันเป็นเอกลักษณ์ เสียงบ่นคร่ำครวญของทีโต้กลับไม่สามารถแทรกผ่านปลายเข็มเข้าไปได้

“คุณเอเลน่าครับ”

เอเลน่าที่ได้แต่ฟังบทสนทนาอย่างเหม่อลอย ตั้งสติขึ้นมาได้เมื่อเมอร์นาร์ดเรียกชื่อตัวเอง

“คะ”

“คุณเอเลน่าช่วยมาสังเกตการณ์คลาสเรียนได้มั๊ยครับ”

“สังเกตการณ์...หรือคะ”

“มันอาจจะเป็นการรบกวน แต่คงจะต้องเตรียมการเอาไว้เพื่อสถานการณ์ฉุกเฉินนะคะครับ”

อา...สถานการณ์ฉุกเฉิน เอเลน่าพยักหน้าอย่างเข้าใจ

ถึงแม้ว่าสภาพร่างกายและจิตใจของทีโต้ล่าสุดจะดีขึ้น รวมถึงการฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็วแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่สามารถวางใจและยืนยันได้อย่างแน่นอน หมายความว่าอีกอย่างได้ว่าการสั่นกลั้วของดยุกิริไปเวลาที่เห็นอัศวินถือดาบเข้ามาใกล้ ยังมีให้เห็นก่อนหน้านี้ไม่นานอยู่เลย

ถึงตอนนี้อายุก็ไปจะดูแข็งแรงมากเสียจนต้องถามว่าเคยมีอาการแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน แต่ถ้าหากเริ่มรับการฝึกวิชาดาบอย่างจริงจังเช่นนี้แล้วละก็ อาจจะแตกต่างออกไปก็ได้ แต่อย่างไรก็ไม่มีใครคาดเดาปฏิกิริยาของทิโต้ได้อยู่ดี

ช่วงเวลายามพระอาทิตย์ขึ้นเป็นเวลาที่เขาเกินไปหน่อยสำหรับเอเลน่า แต่เรื่องแค่นี้เธอสามารถอดทนได้ จนกว่าจะแน่ใจว่าทิโต้สามารถรับการฝึกซ้อมฟันดาบได้โดยไม่มีปัญหาอะไร เธอจำเป็นที่จะต้องคอยเตรียมพร้อมรออยู่แถวนั้น

“ขอบคุณครับ คุณเอเลน่า”

เมอร์นาร์ดยิ้มกว้าง จนทำให้เห็นลักยิ้มบนใบหน้างดงามของชายหนุ่ม

“เฮ้อ เหนื่อย ถ้าพรุ่งนี้ต้องตื่นเช้า งั้นคงต้องนอนตั้งแต่ตอนนี้สินะ”

“นี่ยังเข้าอยู่เลยนะเพคะ อีกอย่าง อีกครู่หนึ่งมีคลาสเรียนไม้โซ่หรือเพคะ ท่านทิโต้”

“ไม่รู้ๆ ไม่น่าบอกว่าจะเรียนวิชาดาบอะไรนั่นตั้งแต่แรกเลย...”

พอได้รู้ความจริงที่ว่าต่อไปนี่เขาจะต้องตื่นแต่เช้าทุกวัน ใบหน้าของทิโต้ก็เหนื่อยล้าเสียแล้ว ส่วนเอเลน่าที่ลุกขึ้นจากที่นั่งพร้อมกันก็สบตาเข้ากับนัยน์ตาของเมอร์นาร์ด

“มาคุยกันสักครู...”

“คุณเอเลน่า พอจะมีเวลา...”

ทั้งสองคนพูดขึ้นอย่างพร้อมเพรียง ดูท่าทางเมอร์นาร์ดเองก็กำลังคิดเหมือนเอเลน่า

คนทั้งคู่ที่แลกเปลี่ยนสายตากันต่างก็พากันออกไปจากห้องอาหาร ทิโต้ที่มองดูภาพนั้นอยู่จึงถามอิลลิยาขึ้นมา

“เดี๋ยวคงจะสังเกตเรื่องพี่เมอร์ได้สินะ”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นแหละเพคะ ถึงแม้ตอนนี้ท่าทางจะยังไม่ทราบก็เถอะ”

“เอเลน่าเองก็คงไม่รู้สินะ”

“เรื่องแบบนี้คุณนักบวชหัวขำมากเลยไม่ใช่หรือเพคะ”

ที่ใส่สายสิริชะเล็ก ๆ ไปทางซ้ายที่ขวาทิ

“ที่เรื่องของคนอื่นละอ่อนไหวง่ายขนาดนั้น แต่ไม่รู้ได้ยังไง
กันว่ามือัศวินที่ชอบตัวเองอยู่เต็มวังแห่งรุ่งอรุณหมดแล้วเนี่ย”

“นั่นสิเพคะ เล่นส่งสายตาร้อนแรงกันเสียขนาดนั้น”

“แถมยังมีหลายคนที่จิงใจหักทลายตั้งหลายครั้งในวันเดียว
ด้วย”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอกเพคะ มีคนจิงใจทำให้ตัวเองบาดเจ็บ
เพื่อจะได้ทำให้เป็นที่จดจำด้วยนะเพคะ”

“แต่ขนาดนั้นแล้วก็ยังไม่รู้ตัวอีกหรือ”

“ก็หัวช้าไม่ใช่หรือเพคะ”

อิลลียาเองก็สายหน้าไปมา

หลังจากที่มีข่าวลือแพร่กระจายออกไปว่าเอเลน่าเข้าไป
เกี่ยวพันกับมาควิสเวอร์เนอร์และลอร์ดออกเนส เหล่าอัศวิน
ประจำวังแห่งรุ่งอรุณก็เริ่มตื่นตัวกันมากขึ้น พวกเขาไม่ชอบใจ
ชายหนุ่มทั้งสองคนที่ปรารถนาครอบครองนักบวชเอเลน่า
ผู้เป็นที่รักของเหล่าอัศวินประจำวังแห่งรุ่งอรุณทุกคน

อย่างเมื่อคราวก่อน พวกนั้นบุกมาหาด้วยตนเองถึงที่วัง ก็ทำให้ความไม่พอใจของเหล่าอัศวินประจำวังแห่งรุ่งอรุณพุ่งสูงเสียดฟ้าเลยทีเดียว

ถ้าหากต่อไปลอร์ดออกเนสแวนมาที่วังแห่งรุ่งอรุณทุกเช้า พวกเขาจะมีสีหน้าแบบไหนกันนะ อิลลียาถอนหายใจเบา ๆ

เอเลน่าคงไม่คิดว่าจะมีบทสนทนาเช่นนั้นเกิดขึ้น ตอนนี้เธอเดินออกไปยังสวนหลังวังเพื่อหาที่เงียบ ๆ สนทนากับเมอร์นาร์ด

แสงอาทิตย์ร้อนแรงในวันที่ท้องฟ้าสดใส เป็นดั่งสัญญาณบอกให้รู้ว่าฤดูร้อนกำลังมาเยือนอย่างเต็มรูปแบบแล้ว

“อืม...”

เมอร์นาร์ดเดินให้ช้าลงเพื่อปรับให้เข้ากับจังหวะฝีเท้าของเอเลน่า ชายหนุ่มเอียงศีรษะเมื่อรู้สึกได้ว่ามีอะไรแปลกๆ

“ทำไมเหรอคะ”

“ไม่มีอะไรครับ แค่รู้สึกว่าตอนนี้เข้าหน้าร้อนแล้วจริง ๆ นะครับเนี่ย”

“นั่นสิคะ ฉันไม่ชอบอากาศร้อนเลย”

เอเลน่าพูดขึ้นมาแบบนั้น พลังหันซ้ายหันขวาเพื่อมองหา
ร่มเงาใต้ต้นไม้ ในขณะที่เดียวกันเมอร์นาร์ตเองก็หันไปมองรอบ
ๆ ตัว แต่เหตุผลของเขานั้นแตกต่างออกไป

ตั้งแต่เมื่อครู่แล้วที่เมอร์นาร์ตสังเกตได้ถึงสายตาของเหล่า
อัศวินประจำวังแห่งรุ่งอรุณที่ดูไม่ปกติกันเสียเลย ตอนแรกมีแค่
คนสองคน จนเขานึกสงสัยอยู่ว่าวันนี้เหล่าอัศวินประจำวังคง
อารมณ์ไม่ดีกันสักเท่าไร แต่จำนวนอัศวินที่ได้พบหน้าก็เริ่ม
เยอะขึ้น และไหนจะทำที่ที่ท่าเหมือนว่าเขาเป็นศัตรูที่ไม่
สามารถพุ่งเข้ามาจัดการได้นั้นก็แปลกเหมือนกัน

แต่อีกเรื่องที่แปลกประหลาดไปกว่านั้นก็คือ เหล่าอัศวินที่
จ้องเขม็งมาที่เมอร์นาร์ตตั้งแต่ไกลเหล่านี้ ต่างส่งยิ้มหวานให้
เอเลน่า พฤติกรรมแปลกๆ เสียจนเขาอยากจะถามว่าเป็นแบบ
นี้กันตั้งแต่เมื่อไหร่

“ที่นี้ น่าจะดินะคะ”

เอเลน่าเดินเข้าไปใกล้ม้านั่งใต้ต้นไม้ใหญ่ที่มีใบไม้หนาที่บ
“รอสักครู่นะครับ”

เมอ์นาร์ตรีบสาวเท้าก้าวยาว ๆ เข้าไปใกล้เก้าอี้ก่อน
ชายหนุ่มตรวจเช็คดูว่ามีสิ่งสกปรกใดหรือไม่ แล้วจึงหยิบเอา
ผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าของตน ก่อนจะปลงบนที่นั่ง
ให้แก่เอเลน่า

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

ความเอาใจใส่ที่แสนอบอุ่นนั้นทำให้เอเลน่ารู้สึกเกรงใจ แต่
ก็ฝืนยกยิ้ม ถึงแม้จะเป็นรอยยิ้มที่ดูกระอักกระอ่วนพิกล
แต่ใบหน้าของเมอ์นาร์ตก็ยังหน้าแดงก่ำเมื่อได้เห็นรอยยิ้มนั้น
อยู่ดี

ระหว่างที่คนทั้งคู่นั่งลงบนม้านั่งที่อยู่ข้างกัน ความเงียบก็
เข้าปกคลุมอยู่ชั่วครู่ รอบข้างเต็มไปด้วยเสียงของใบไม้ที่เสียดสี
กันเมื่อสายลมแรงพัดผ่านมากลั่นกินความร้อนจากไป

เอเลน่าไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี เธอคิดกับเมอ์นาร์ตเป็น
แค่เพื่อน เป็นเพื่อนที่สามารถพากันไปทานขนมหวานอร่อย ๆ

ด้วยกัน สามารถพูดคุยกันได้อย่างสบายใจ แต่ว่าเมอรรินาร์ต กลับชอบเธอมากเสียจนมอบมงกุฎดอกไม้ที่มีความหมาย พิเศษให้กับเธอต่อหน้าผู้คนมากมาย

ครั้งก่อนที่เมอรรินาร์ตเป็นฝ่ายมาหาที่วังแห่งอรุณเพื่อพูดคุยกัน เธอก็ต้องระมัดระวังว่าควรพูดอะไรกับอีกฝ่ายถึงจะดีที่สุด

เอเลน่าตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าปัญหาแบบนี้ยิ่งสมควรจะต้องพูดออกไปให้มันชัดเจนถึงจะดี กับเรื่องนี้เย็นั้น ลู่ ๆ เธอตันเพลอห้วนไหวนจนไม่สามารถพูดออกไปให้มันชัดเจนได้ก็จริง ซึ่งครั้งนี้เธอจะต้องตั้งสติให้ได้ ทว่าในจังหวะที่เธอตั้งใจจะพูดออกไป เมอรรินาร์ตกลับเป็นฝ่ายชิงลงมือเสียก่อน

“ข้าอยากจะอธิบายการกระทำของตัวเองที่งานประลอง แข่งม้าให้ชัดเจนนะครับ”

เอเลน่าพยักหน้า เธอรู้สึกทั้งขอบคุณและขอโทษที่ต้องให้ เมอรรินาร์ตเป็นฝ่ายพูดออกมาก่อนแบบนี้ ก่อนที่เธอจะยิ้มอย่าง

เขินอายและทันได้พูดอะไรออกมา เมอร์นาร์ตก็ลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ก่อนจะตะโกนออกมา

“คุณเอเลน่า ช่วยมาเป็นเลดี้ของข้าเถอะนะครับ!”

ช่างเป็นเสียงที่ทรงพลังมาก แก้มของชายหนุ่มแดงก่ำ มือทั้งสองข้างกำหมัดแน่น เส้นผมสีน้ำตาลพลั่วไหวเมื่อลมพัดผ่านมาพอดี แต่นัยน์ตาของเมอร์นาร์ตที่มองหญิงสาวกลับไม่มีอาการสั่นไหวเลยแม้แต่บ่อย

“ละ...เลดี้เหรอกะ”

เอเลน่าตื่นตระหนกสุดขีด การที่มาขอให้เป็นเลดี้เนี่ยมันคืออะไรกันแน่

เธอเองก็รู้อยู่แล้วว่าในนิยายโรแมนติกที่มีฉากหลังเป็นยุโรปยุคกลาง คำว่า ‘เลดี้’ เขาใช้กันอย่างดาษดื่น แต่ใบหน้าจริงจังของเมอร์นาร์ตที่ยืนตัวตรง บอกให้รู้ว่าไม่ได้หมายความว่าถึง ‘เลดี้’ ในความหมายนั้น

“ครับ มาเป็นเลดี้ของข้าเถอะนะครับ”

ในสถานการณ์แบบนี้ ถ้าหากถามออกไปว่า ‘เลดีคืออะไร เหรอคะ’ คงจะแปลกสุด ๆ เลยสินะ ถึงแม้ว่าเธอจะสงสัยมาก และจำเป็นที่จะต้องรู้ให้ได้ก่อนถ้าหากอยากจะตอบทสนทนานี้ก็เถอะ แต่เมื่อเห็นคนที่เฝ้ารอคำตอบของเธอด้วยสีหน้ามีความหวังแบบนั้นแล้ว เธอไม่สามารถถามคำถามแบบนั้นออกไปได้

สุดท้ายเธอก็ไม่สามารถตอบอะไรออกไป ได้แต่พิมพ์ด้วยความลึงเลว่า “ระ...เรื่องนั้น...”

แต่เมอร์นาร์ตกลับตีความหมายของปฏิกิริยาแบบนี้ของหญิงสาวไปคนละอย่าง สีหน้าของชายหนุ่มหม่นลงอย่างเห็นได้ชัด รวากับมีท้องฟ้ามืดครึ้มพาดผ่าน

“ข้าไม่ได้พูดเพื่อขอให้ตอบรับคำปฏิญาณในตอนนี้อยู่ที่หอรกนะครับ แต่ช่วยรับรู้เอาไว้ที่ว่า การที่ข้าตั้งใจมอบมงกุฎดอกไม้ให้ที่สนามประลองนั้น เพราะข้ามีใจอยากจะเชิญคุณเอเลน่ามาเป็นเลดีของข้าจริง ๆ นะครับ”

ท่าทางการพูดที่แข็งทื่อที่ไม่สมกับตัวตนของเมอร์นาร์ต แต่อาการสั่นระริกที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงที่ถ่ายทอดออกมา จึงทำให้สัมผัสได้ถึงความจริงใจที่มากล้น ราวกับว่าหนุ่มดอกไม้ม้วนใจดีและหล่อเหลาที่เอเลน่าได้พบเป็นครั้งแรกที่หอสมุดกับเมอร์นาร์ตที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอคนนี้คล้ายเป็นคนละคน ถึงแม้เป็นเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน แต่ดูเหมือนว่าชายหนุ่มจะเติบโตมากขึ้น และยิ่งดูแข็งแกร่งมากขึ้นด้วย

“หรือว่าหัวใจของข้าทำให้คุณเอเลนารู้สึกลำบากใจหรือเปล่าครับ”

เมอร์นาร์ตเอ่ยถามคำถามที่เก็บเอาไว้ในใจตลอดเวลา ออกไปอย่างระมัดระวัง นัยน์ตาของเมอร์นาร์ตที่หมองลง รวกับได้รับบาดเจ็บนั้นทำให้เอเลนารู้สึกผิดเป็นอย่างมาก จนต้องโบกมือทั้งสองข้างเป็นพัลวัน

“ไม่ค่ะ! ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ!”

ทว่าใบหน้าของเมอร์นาร์ตก็ยังไม่สดใสขึ้นเหมือนก่อนหน้านี้ อยู่ดี

ชายหนุ่มทรمانหัวใจมากเหลือเกิน รู้สึกเสียใจขึ้นมาทีหลังมากด้วย เขาไม่รู้ว่าการที่เขาเปิดเผยความในใจออกไปในสถานที่เปิดแบบนั้นมันทำให้หญิงสาวรู้สึกอับอายหรือเปล่า

มันไม่ใช่การกระทำที่หุนหันพลันแล่น เพราะตั้งแต่ตอนที่เขาเอาชนะการประลองกับเคานต์วินเทอร์ฮิลล์ แล้วได้ยินข่าวว่าเอลเอน่ามางานประลอง เมอร์นาร์ตก็ตั้งเป้าหมายเอาไว้แล้ว

เขาไม่เคยคิดว่าการเอาชนะเคานต์วินเทอร์ฮิลล์ผู้ที่มีประวัติอันโชกโชน ผู้ที่ครอบครองตำแหน่งชนะเลิศมาเป็นระยะเวลานานก่อนที่จะเลือกขังตัวเองอยู่ในเขตแดน และยังเป็นตระกูลที่เชี่ยวชาญด้านหอกโดยตรง รวมทั้งมีอำนาจทำลายล้างสูงคนนั้นจะเป็นเรื่องง่ายแต่อย่างไร แต่เมอร์นาร์ตเชื่อว่าด้วยความมุ่งมั่นของตนเองที่อยากจะมอบมงกุฎดอกไม้ม้าให้แก่เอลเอน่า ทำให้เขาสามารถคว้าชัยชนะมาได้

เมื่อสิ้นสุดการประลองอันแสนดุเดือดและกินเวลานาน สิ่งที่ควบคุมเขาเอาไว้เหนือความเจ็บปวดท้อแท้ และชัยชนะที่

ได้รับมาก็คือความคิดที่เขาจะต้องมอบมงกุฎดอกไม้นี้แก่
เอเลน่าให้จงได้

แต่แล้วหลังจากเรื่องวุ่นวายในวันนั้น ระหว่างทางกลับมา
ยังวังแห่งอรุณ ตอนที่เขาวางเอเลน่านอนลงบนเตียง
เมอร์นาร์ตก็ได้ตระหนักขึ้นมาว่า เขามองข้ามสิ่งที่สำคัญที่สุด
ไปอย่างหนึ่ง นั่นก็คือข้อสันนิษฐานว่าบางทีเอเลน่าอาจจะมีใจ
ให้หรือนิยไปแล้วก็ไม่ได้

“ฉันคิดว่าลอร์ดเมอร์นาร์ตเป็นเพื่อนนะค่ะ”

ถึงแม้สายลมจะไม่ได้พัดผ่านอีกแล้ว แต่ไหล่ของชายหนุ่ม
ก็สั่นไหวเล็กน้อย

“เพราะฉะนั้น เรื่องวันนั้นฉันก็ตกใจมากอยู่เหมือนกันนะ
ค่ะ”

เมอร์นาร์ตมองเอเลน่าด้วยใบหน้าหดหู่ นัยน์ตาล้ำล้น
ลงทาง

“และก็ขอโทษด้วยนะคะ แต่ตอนนี้ฉันคงจะให้ตอบอะไร
ไม่ได้หรอกค่ะ มะ...มันกะทันหันมากเกินไป...”

ตอนนี้เอง เธอเผลอได้ถึงเข้าใจความรู้สึกของโรสลินในหนังสือ มันฟังดูน่าเข้าใจไปหรือเปล่าล่ะ เธอพบว่าตัวเองกำลังทำเหมือนที่โรสลินทำ โดยวางรือนีเย่และเมอร์นาร์ดไว้บนมือคนละข้าง แล้วชั่งดูว่าใครดีกว่ากัน ใครเป็นตุ๊กตาก็ที่อร่อยกว่า การกระทำที่น่าำของโรสลินเช่นนี้ยังเคยทำให้เธอมองนางเอกในหนังสือด้วยความไม่พอใจ ทั้ง ๆ ที่โชคดีมากขนาดนั้นแท้ ๆ และถ้าหากไม่คิดที่จะตอบรับความรู้สึก ก็น่าจะตอบออกไปให้มันชัดเจน แล้วก็จะได้จัดการให้มันจบไปเร็ว ๆ

ทว่านอกจากคำพูดประโยคนี้ เธอก็ไม่มีคำพูดอื่นจะตอบออกไปแล้วจริง ๆ ทั้งเมอร์นาร์ด ทั้งรือนีเย่ ทั้งคู่ต่างก็เป็นคนที่ไร้ข้อบกพร่องมากขนาดทำให้รู้สึกเสียดายที่จะเรียกพวกเขาว่า พระรอง พวกเขาต่างก็งดงามและมีเสน่ห์เหลือล้น ถ้าใครได้อ่านหนังสือก็คงจะรู้สึกเสียดายเหมือนเธอนั่นแหละ ว่าทำไมทั้งสองคนถึงไม่ได้เป็นพระเอก

แต่ต่อให้รู้สึกเสียดายมากแค่ไหน สุดท้ายพวกเขาก็เป็นผู้ชายของโรสลินอยู่ดี

ชายหนุ่มสองคนที่เธอไม่เคยคิดเลยแม้แต่น้อยว่าจะมาชอบตัวเอง แถมดันมาบอกความในใจพร้อมกันทั้งคู่แบบนี้ จะไม่ให้คิดได้ยังไงว่า ‘ระหว่างทั้งคู่ชอบใครมากกว่ากัน!’

เธอปฏิเสธรึอนนี่เย่แล้วปฏิเสธอีกจนแอบดำเขาในใจว่า ‘ตัวข้างตื้อที่เหนียวยิ่งกว่ายางอะไหล่’ ซึ่งเธอเองก็รู้สึกเสียใจนิดหน่อยกับการกระทำของตัวเองในวันนั้น ถึงแม้ว่าภายนอกอาจจะไม่แสดงออก แต่บางที่ข้างในเขาอาจจะรู้สึกเจ็บปวดก็ได้

เอเลน่าสับสนไปหมดแล้ว ไหนจะรึอนนี่เย่ที่จู้ ๆ ก็เปลี่ยนกลับหน้ามือเป็นหลังมือ มาบอกให้แต่งงานกันเถอะ ไหนจะเมอ์นาร์ตที่มาขอให้เธอเป็นเลดี้อีก ทุกอย่างมันกะทันหันไปหมด

ตอนนี้เธอต้องการเวลาปลอบใจตัวเองที่กำลังตกใจและเรียบเรียงความคิดของตัวเองที่มีต่อรึอนนี่เย่ แต่สีหน้าของเมอ์นาร์ตกลับค่อย ๆ สดใสขึ้น ต่างจากเอเลน่าที่ไม่อาจแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมามีความรู้สึกละอายใจ

คำตอบของเอเลน่าไม่ใช่คำปฏิเสธ สำหรับตัวชายหนุ่มที่คิดว่าจะโดนปฏิเสธความรักอย่างหมดหนทางแล้วนั้น นี่ช่างเป็นข่าวที่แสนหอมหวานราวกับเค้ก

“ไม่เป็นไรครับ สำหรับข้าแค่นี้ก็เพียงพอแล้วละครับ”

น้ำเสียงเบิกบานใจของเมอร์นาร์ดทำให้เอเลน่าเงยหน้าขึ้น

“แต่ว่า...”

“แค่นี้ยังมีโอกาสให้ข้าบ้าง ข้าก็มีความสุขแล้วละครับ”

อา เด็กหนุ่มผู้แสนงดงามคนนี้นี่นะ เอเลน่าจับดั่งที่อยู่ระหว่างนัยน์ตาอยู่ชั่วครู่ รู้สึกราวกับน้ำตาจะไหลออกมาด้วยความตื่นตันใจ

“ขอเพียงแค่ความรู้สึกของข้าไม่เป็นภาระต่อคุณเอเลน่าก็พอครับ ถ้าหากเป็นเช่นนั้น....คงจะเศร้ามากจริง ๆ เลยละครับ”

“ขอโทษจริง ๆ นะคะ”

“ข้าต้องขอบคุณคุณเอเลน่าต่างหากล่ะครับ”

มีอะไรให้ต้องขอบคุณกันล่ะ คนที่ควรจะขอบคุณน่าจะเป็นฝ่ายเธอมากกว่าไม่ใช่หรือ

เอเลน่าหัวเราะผสมถอนหายใจออกไปอย่างช่วยไม่ได้ ในขณะที่มองหน้าเมอร์นาร์ต หลังจากนั้นชายหนุ่มเองก็ยิ้มตามไปด้วย และเหล่านี้น้ำสีเขียวอ่อนด้านหลังเมอร์นาร์ตเองก็พลันมีชีวิตชีวากันไปด้วย

เฮ้อ เอเลน่าลอบถอนหายใจ พลังใช้มือตบลงบนที่นั่งด้านข้างของตัวเอง เชื่อเชิญให้เมอร์นาร์ตที่ยังคงยืนเกรงอกเกรงใจอยู่ให้นั่งลง

รือนีเยกับเมอร์นาร์ต...ไม่รู้เหตุผลเลยจริง ๆ ว่าทำไมชายหนุ่มผู้หล่อเหลาขนาดนี้ถึงได้มาสนใจในตัวเธอกัน นี่เธอทำอะไรลงไปหรือยังไง แต่เธอก็ไม่ได้ตั้งใจทำอะไรลงไปเลยสักอย่าง

จู่ ๆ เอเลน่าก็รู้สึกอยากรู้ขึ้นมา จนอยากจะถามเมอร์นาร์ตออกไปว่า ‘ทำไมถึงชอบฉันล่ะคะ’ แต่ก็อดกลั้นเอาไว้ ส่วนสำหรับคนอย่างรือนีเย คำถามแบบนี้คงไม่มีประโยชน์เท่าไร

แต่ก็นะ การจะถามเหตุผลจากคนที่บอกชอบและเข้าหามันเป็นเรื่องที่ดูเด็กและเห็นแก่ตัวเกินไปหน่อย สู้บอกออกไป

อย่างชัดเจนว่า ‘ขอบคุณนะ ที่มาชอบ’ อาจจะฟังดูมีมโนธรรมมากกว่าก็ได้ อีกอย่าง ปัญหาไม่ใช่ผู้ชายสองคนนี่ แต่เป็นตัวเธอเองต่างหากล่ะ ตัวเธอที่ไม่เคยถูกใครสารภาพรักตรง ๆ แบบนี้มาก่อน

ไม่ว่าจะในนิยายโรแมนติกเรื่องไหน ๆ มันก็ไม่มีเหตุผลให้คนอย่างนางเอกต้องมานั่งกลุ้มใจเกี่ยวกับเหล่าพระรองสองคนที่หล่อเหลาระดับเจ้าชายรูปงาม ในเมื่อของแบบนี้มันเป็นเรื่องที่นางเอกต้องเจออยู่แล้ว

‘ใช่แล้ว ไหน ๆ ก็เป็นแบบนี้ไปแล้ว ก็ถือโอกาสลองดูสักครั้งก็ได้สินะ’

ลองใช้เวลา่วมกันกับทั้งสองคนดูก่อน แล้วค่อยตัดสินใจดูก็ได้ว่ามีใจเอนเอียงไปทางใคร สิ่งที่สำคัญกว่าสิ่งอื่นใดคือการเปิดใจต่างหาก

จู่ ๆ มุมหนึ่งในหัวก็พลันนึกถึงใบหน้าของผู้ชายที่คุ้นเคยขึ้นมา เส้นผมสีดำขลับและนัยน์ตาสีน้ำเงิน รอยยิ้มอบอุ่นที่ทำให้ใจล่องลอย

พอนึกถึงภาพนั้นขึ้นมา หัวใจก็เริ่มเต้นโครมครามขึ้นมา แต่ว่าเรามีผู้หญิงที่ชอบอยู่แล้วนี่นา เอเลน่าสายหน้ารัว ๆ ก่อนจะรีบลบไบหร่านนั้นทิ้งไป

ตารางงานยามเช้าของบาร์คลันที่หนึ่งเหมือนกันทุกวัน พอพระอาทิตย์ขึ้นก็ตื่นมาซ้อมฟันดาบประมาณสองชั่วโมง ก่อนจะรับประทานอาหารเช้าแบบง่าย ๆ แล้วค่อยเคลื่อนย้ายไปตรวจงานที่ห้องทำงานในวังส่วนกลาง ชีวิตประจำวันแบบนี้ดำเนินมาซ้ำกันทุกวันนับตั้งแต่บาร์คลันที่หนึ่งเอาชนะศึกยึดครองอาณาจักรและกลับมายังเมืองอวารอน

วันนี้เองก็เช่นกัน ท่ามกลางความเจียบสนิทไร้ซึ่งเสียงรบกวนใด ๆ หลังจากทีอาร์ดเรย์ฝึกซ้อมเหมือนทุกครั้งราวกับเป็นประเพณีที่ต้องทำเสร็จแล้ว เขาก็ไปอาบน้ำล้างตัว กินอาหารเสร็จเรียบร้อยชายหนุ่มก็ออกเดินไปตามทางเดินที่เชื่อมต่อระหว่างวังแห่งสุริยันและวังส่วนกลางซึ่งถูกปิดกวดเช็คดูอย่างดี เพื่อที่จะไปยังห้องทำงานเหมือนทุกครั้ง

หากแต่หัวหน้าเลขาธิการฮิวโก้ผู้มากความสามารถและ
จงรักภักดีต่อบาร์คลันทีหนึ่ง กลับรู้สึกว่ามันมีอะไรแปลก ๆ

ไม่สิ มันแตกต่างจากคำว่าแปลก ทั้ง ๆ ที่เป็นเพียง
ชีวิตประจำวันที่หมุนเวียนผ่านไปเหมือนทุกวัน ตั้งแต่ตื่นนอน
ยามรุ่งสางจนถึงตอนนี้ ไม่มีอะไรแตกต่างออกไปเลยแท้ ๆ

แต่ความรู้สึกบางอย่างที่ขัดแย้งแบบแปลก ๆ นี่มันมาจาก
ที่ไหนกัน หลังจากที่เคยครุ่นคิดอยู่เป็นเวลานาน ฮิวโก้ก็สามารถ
ค้นพบคำตอบนี้

เพราะจู่ ๆ อาร์ตเรย์ที่ก้าวเท้าเดินไปอย่างผ่อนคลายไม่เร่ง
รีบก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ทั้ง ๆ ที่มันเป็นวันทั่วไปของต้นฤดู
ร้อนที่สว่างสดใส แต่ริมฝีปากของฝ่าบาทยามที่เงยหน้าจ้อง
มองท้องฟ้าอยู่ระยะหนึ่งราวกับจะนับก้อนเมฆนั้น กลับมี
รอยยิ้มเล็ก ๆ เกิดขึ้น

นั่นไงล่ะ ฮิวโก้ตกใจจนเพลอจ้องเขม็งไปยังอาร์ตเรย์ แต่ไม่
นานเขาก็รู้ตัวว่ากำลังทำตัวไม่สุภาพ จึงรีบก้มหน้าลง ถึงแม้
อาร์ตเรย์จะไม่ได้รับรู้ถึงสายตาของฮิวโก้เลยแม้แต่บ่อย ทว่า

หัวหน้าเลขาธิการผู้ชราารู้สึกว่าการได้เห็นรอยยิ้มลึกลับของฝ่าบาท ช่างเป็นเกียรติและเป็นเรื่องที่ต้องขอภัยโทษเท่านั้น

ฮิวโก้เปิดเปลือกตาที่เต็มไปด้วยริ้วรอยตามกาลเวลา เล็กน้อย เงยขึ้นมองท้องฟ้าที่อาร์ดเรย์กำลังมองดูอยู่ เขานึกสงสัยว่าบนท้องฟ้าสดใสยามเช้ามันมีอะไรลอยอยู่กันแน่ ถึงขนาดทำให้พระองค์ต้องยิ้มออกมาเช่นนั้น แต่เขาก็เห็นเพียงปุยเมฆที่ลอยกระจายอยู่ทั่วท้องฟ้าเหมือนเมฆอวานเท่านั้น

“อากาศดีนะ”

ที่ประหลาดไปกว่านั้นคือ อาร์ดเรย์ยังส่งเสียงชื่นชมออกมาแบบนั้นอีก จริงอยู่ มันอาจจะเป็นคำที่ไม่ว่าใครได้มองท้องฟ้าสีฟ้าสดใสแล้วก็สามารถพูดออกมาได้ทั้งนั้น แต่ปัญหาคือคนที่พูดประโยคนั้นออกมาคือบาร์คลันที่หนึ่งเนี่ยสิ

คงไม่ใช่แค่ฮิวโก้ แต่ถ้าหากเป็นใครก็ตามที่เคยพบปะบาร์คลันที่หนึ่งเป็นการส่วนตัว ทุกคนต่างก็ต้องเห็นด้วยกับความเห็นนี้ด้วยกันทั้งนั้น บาร์คลันที่หนึ่งนะ...ไม่ใช่คนที่จะเงยหน้ามองท้องฟ้าพลางยิ้มแยมแล้วพูดคำชื่นชมออกมาหรอก

ไม่สิ จะยังมีใครกล้าวางองค์จักรพรรดิให้อยู่ในระดับเดียวกันกับ ‘มนุษย์’ ทั่วไป สำหรับประชาชนของอาณาจักรอีเฟริน บาร์คลันที่หนึ่งถูกเทิดทูนเป็นดังพระเจ้า ถ้าหากจะบอกว่าเขาสามารถแกว่งดาบตั้งแต่ที่เกิดมาก็คงไม่ผิดนัก

อีกหลักฐานที่ช่วยยืนยันความคิดของฮิวโก้ก็คือ เหล่าผู้ดูแลทั้งหลายที่เดินตามหลังอาร์ดเรย์ต่างก็เบิกตากว้างเมื่อได้เห็นภาพของฝ่าบาทที่ดูต่างไปจากทุกวัน

“ฝ่าบาท ยามบ่ายจะเตรียมผ้าคลุมตัวอื่นให้พะย่ะค่ะ”

ฮิวโก้พูดขึ้นมา ชี้นำประเด็นไปยังผ้าคลุมที่อาร์ดเรย์สวมใส่อยู่เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเหล่าผู้ดูแล นั่นเป็นคำพูดที่เอ่ยเตือนผู้ดูแลที่เตรียมชุดค่อนข้างหนาเกินกว่าที่จะสวมใส่ในวันที่อากาศร้อนเช่นนี้ให้แก่องค์จักรพรรดิ

แต่อาร์ดเรย์กลับลูบไล้ไปบนปลายผ้าคลุมที่สวมใส่อยู่ในขณะที่เอ่ยปากพูดขึ้น

“ไม่ต้อง ผ้าคลุมตัวนี้เหมาะสมดีแล้ว ต่อไปก็วางไว้ใกล้ตัว ขาดตลอดสักระยะด้วยล่ะ”

ให้วางผ้าคลุมไว้ใกล้ตัวหรือ ซ่างเป็นรับสั่งที่แปลกชอบกล
แต่ฮิวก็พยักหน้าตอบรับโดยไม่พูดอะไร

สิ่งที่อาร์ตเรย์สวมอยู่นั้น ก็คือผ้าคลุมตัวที่เอเลน่าสวมเมื่อ
วานนั่นเอง

ยามที่อาร์ตเรย์กลับมายังวังแห่งสุริยัน ก็ได้เฝ้าห้ามผู้ดูแล
ที่ตั้งใจจะเอาผ้าคลุมไปซักทำความสะอาดให้ถอยไป ก่อนจะ
แผ่ผ้าคลุมผืนนี้อาไว้ใกล้เตียงนอนตลอดทั้งคืนอีกด้วย

พอหลับปลายผ้าคลุมแบบนี้แล้ว ทำให้นึกถึงภาพของ
เอเลน่าที่ห่อตัวเอาไว้อยู่ในสิ่งนี้เมื่อวานขึ้นมา จนชายหนุ่ม
เผลอยิ้มออกมาอีกรอบ

วันนี้อากาศก็ดี อารมณ์ก็ดี การฝึกยามเช้าที่ทำมาเป็น
ประจำราวกับเป็นเครื่องจักรด้วยความเคยชินเป็นระยะ
เวลานานเองก็ค่อนข้างมีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม
แถมร่างกายยังรู้สึกเบาสบายอีกต่างหาก

พอลองคิดถึงเรื่องที่เมื่อก่อนเธอเล่าสติหลุดลอย จนถึงขนาดลืมใช้พลังรักษากับตนแล้วก็ยิ่งรู้สึกมหัศจรรย์มากขึ้นไปใหญ่

“เห็นว่าการฝึกฝนดาบของท่านดยุกีไบจะเริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้พะย่ะค่ะ วันนี้อาจารย์สอนวิชาดาบเองก็ได้ไปเยือนวังแห่งรุ่งอรุณมาแล้วด้วยพะย่ะค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ จัดการเรื่องได้ไวมากนะ”

เป็นหนึ่งในสาวที่น่ายินดีท่ามกลางสาวอื่นที่ได้รับฟังมาถึงแม้ภายนอกเขาจะไม่เคยแสดงออกมาให้เห็นเพราะเกรงว่าทิดำจะรู้สึกกดดัน แต่ที่จริงแล้วอาร์ตเรย์เองก็คาดหวังเอาไว้มากกว่า สักวันหนึ่งเขาจะได้ประลองดาบกับทิดำ

การฝึกฝนเป็นงานอดิเรกที่เขาชื่นชอบมานานพอ ๆ กับการอ่านหนังสือ ถึงแม้ในตอนนี้อهميةของมันจะมากเสียจนไม่สามารถเทียบว่าเป็นเพียงแค่งานอดิเรกได้ก็ตาม แต่ถึงอย่างไรความชื่นชอบดาบอย่างบริสุทธิ์ใจนั้นก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ที่ผ่านมาการที่เขามอบหนังสือให้ทิโต้เป็นของขวัญเองก็มีความหมายแบบนั้นแฝงเอาไว้อยู่มากเหมือนกัน ใจเขาหวังว่าน้องชายจะไม่พลาดความรู้สึกดี ๆ ที่รู้สึกสนุกกับการอ่านหนังสือแน่นอนว่าถ้าหากทิโต้ไม่ได้มีความสนใจในการอ่านจริง ๆ เขาก็ไม่เคยคิดที่จะบีบบังคับให้อ่านหนังสือแต่อย่างใด ดังนั้นการที่ทิโต้ชอบอ่านหนังสือ อาร์ดเรย์จึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก

ถ้าหากมีใครรู้ว่าเขาคาดหวังที่จะได้ประลองดาบกับทิโต้ที่เพิ่งจะเริ่มต้นเรียนฟันดาบเป็นครั้งแรก ก็อาจจะหัวเราะเยาะเขาก็ได้ แต่อาร์ดเรย์ก็ได้นับวันเฝ้ารอวันที่เขาจะได้มอบดาบที่งดงามและแข็งแกร่งให้เป็นของขวัญแก่ทิโต้ไปเรียบร้อยแล้ว

“หาอาจารย์สอนฟันดาบให้ทิโต้ ไม่ลำบากหรือ”

ถึงแม้จะเป็นน้องชายแท้ ๆ แต่เขาคิดว่าการหาคนสอนวิชาฟันดาบให้แกทิโต้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย จึงได้เอ่ยถามออกไป ถ้าหากจะเข้ามาสอนฟันดาบที่วังแห่งรุ่งอรุณ ก็คงจะต้องเป็นอัศวินประจำกองกำลังส่วนพระองค์ หรือไม่ก็เป็นอัศวินที่มีประสบการณ์เทียบเท่า แต่การสอนฟันดาบให้แก่เด็กเล็กที่ไม่รู้

อะไรเกี่ยวกับดาบเลยแม้แต่หน่อย สำหรับคนที่เป็นอาจารย์เองก็อาจจะถือได้ว่าเป็นการทำหายที่ยิ่งใหญ่อยู่เหมือนกัน

ยิ่งนักเรียนคือทิโต้ น้องชายตัวน้อยขององค์จักรพรรดิ เจ้าของข่าวลือว่าเปลี่ยนอาจารย์มาหลายต่อหลายคน และเพียงแค่เห็นดาบก็เป็นลมสลบไปคนนั้นอีก

“ไม่ได้ยากขนาดนั้นหรอกพะย่ะค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ”

อาร์ดเรย์ส่งสายตาว่าไม่เป็นอะไรให้คนสวนที่ตัดแต่งกิ่งไม้ อยู่ในหมุ่มแมกไม้เสร็จแล้วกำลังก้าวลงมา แต่เมื่อบังเอิญเห็นองค์จักรพรรดิที่เดินผ่านมาพอดี ก็ตกใจจนแข่งขาสั่นจนเกือบจะตกบันได

“ถ้าหากเป็นลอร์ดออเนส กระทบ่อมคิดว่าอีกฝ่ายจะต้องสอนท่านดยุกิริไปได้เป็นอย่างดีพะย่ะค่ะ”

ติก!

จู่ ๆ เท้าของอาร์ดเรย์ก็หยุดชะงัก เหล่าผู้ดูแลที่กำลังเดินไปพลางดื่มด่ำกับอากาศน่านอนไปพลาง ต่างก็รีบร้อนพากัน

หยุดเดินในที่นี้ ในบรรดานั้นมีคนจำนวนไม่น้อยที่ชนกันเอง
เพราะหยุดไม่ถูกจังหวะอีกด้วย

“ใครนะ?”

น้ำเสียงของชายหนุ่มกดต่ำลงอย่างรวดเร็ว

“ลอร์ดออสเฟอะคะ ฝ่าบาท”

ฮิวโก้พูดราวกับว่าอาร์ดเรย์เพิ่งแค่เพิ่งพลาดไปเท่านั้น

ไม่มีหนทางอื่นแล้วจริง ๆ การให้เมอร์นาร์ตมาเป็นอาจารย์
สอนวิชาดาบให้แก่ทีไต้่นั้น ถือว่าเป็นการตัดสินใจที่ยอดเยี่ยม
และสมเหตุสมผลมาก ไม่ว่าใครได้เห็นก็ต้องพูดเหมือนกันหมด
ซ้ำร้ายไปกว่านั้นคือ พอลอาร์ดเรย์ได้ลองคิดดูแล้วก็เป็นเช่นนั้น
เหมือนกัน

เมอร์นาร์ต ฟอน ออสเฟ คือหนังสือคู่มือของเหล่าอัศวิน
บุตรชายคนโตของตระกูลเคานต์ออสเฟคือต้นแบบความภักดี
และความภาคภูมิใจ ได้ยืนหยัดปกป้องอยู่เคียงข้างองค์จักรพรรดิ
ท่ามกลางสนามรบมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน